

Sygnatura akt II AKa 239/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SA Jarosław Mazurek (spr.)

SO del. do SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Joanna Rowińska

5. przy udziale Grzegorza Wojciechowskiego prokuratora Prokuratury Okręgowej w Zielonej Górze

6. po rozpoznaniu w dniu 13 października 2021 r.

7. sprawy T. B. (1)

8. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w związku z art. 12 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk

9. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

10. od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

11. z 6 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 3/21

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zwalnia oskarżonego T. B. (1) z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 239/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 6 kwietnia 2021 r. sygn. akt III K 3/21</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. B. (1)	karalność oskarżonego	informacja o karalności z KRK z 15 września 2021r.	2085
2.1.1.2.	T. B. (1)	poprawne zachowanie oskarżonego w trakcie pobytu w areszcie śledczym	opinia z Aresztu Śledczego w D. z dnia 4 października 2021r.	2086
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	informacja o osobie z KRK z 15 września 2021r.	Dowód obiektywny podchodzący z Krajowego Rejestru Karnego obrazujący dotychczasową karalność		

		oskarżonego – dowód niekwestionowany przez strony.	
opinia z Aresztu Śledczego w D. z dnia 4 października 2021r.	Opinia sporządzona przez uprawnionego przedstawiciela Służby Więziennej opisująca (według standardów opinii o osadzonym) zachowanie oskarżonego w trakcie stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania – dowód niekwestionowany przez strony.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego T. B. (1) adw. K. K. na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia wszystkich zarzucanych mu w punktach I i III części wstępnej wyroku czynów, pomimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego nieprzyznającego się do winy w zakresie kradzieży z włamaniem przypisanych oskarżonemu w dniach: 14 kwietnia 2019 r., 7 lipca 2019 r., 10 sierpnia 2019 r., 31 sierpnia 2019 r., w dniach pomiędzy 25 a 27 października 2019 r., a także do tego, że brał udział w grupie przestępczej nie pozwalają na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

niebudzące wątpliwości dokonanie takich ustaleń, a przynajmniej powinny nasuwać niedające się usunąć wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, przyjęcie iż oskarżony uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, że pełnił znaczącą rolę w grupie przestępczej,

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k. przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności tego, że oskarżony – przy przypisaniu mu winy za popełnienie wszystkich zarzuconych mu przestępstw - pełnił rolę podrzędną, podobnie jak współpodejrzany S.,

- art. 7 k.p.k. przez dowolną, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, a

w szczególności wyjaśnień współoskarżonego D. S. (1), obciążających oskarżonego T. B. (1), nieuwzględnienie tego, że poza wyjaśnieniami mającego interes w obciążaniu oskarżonego D. S. (1), na podstawie których sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie nie występują inne dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonego T. B. (1), dowolną ocenę materiału dowodowego w zakresie uczynienia sobie z kradzieży stałego źródła dochodu, a także uczestniczenia w grupie przestępczej i pełnienia w niej znaczącej roli,

3. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego T. B. (1), wyrażającą się wymiarem kary pozbawienia wolności w rozmiarze 4 lat i 2 miesięcy, niedostateczne uwzględnienie okoliczności łagodzących, nie określenie prognozy

	<p>kryminologicznej wobec oskarżonego, która powinna być oceniana jako pozytywna, a także rażąco dysproporcję pomiędzy wysokością kary orzeczonej wobec oskarżonego w stosunku do wysokości kary wymierzonej za te same czyny D. S., co nie spełniało celów jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad 1.</p> <p>Zarzut błędnych ustaleń faktycznych dotyczących niezasadnego zdaniem skarżącego przypisania oskarżonemu sprawstwa kradzieży z włamaniem aut ciężarowych w dniach 14 kwietnia 2019 r., 7 lipca 2019 r., 10 sierpnia 2019 r., 31 sierpnia 2019 r. i w dniach 25 - 27 października 2019 r., jak również zarzut udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu</p>				

dokonywanie
kradzieży aut
ciężarowych –
ciągników
siodłowych marki
D.i V. nie jest
zasadny. obrońca
konstruuje ten
zarzut w oparciu o
wyjaśnienia
oskarżonego T. B.
(1), który spośród
wszystkich
przedstawionych mu
zarzutów kradzieży
aut ciężarowych
przyznał się jedynie
do 2, to jest do
kradzieży dokonanej
w dniu 30 marca
2019 r. na
parkingu przy stacji
paliw (...) w B.
oraz do kradzieży
dokonanej w dniu
30 listopada 2019
r. na terenie paliw
w miejscowości S.
na terenie RFN
(po której oskarżeni
zostali zatrzymani
- przypis SA).
Takie ustalenia są
całkowicie dowolne,
bowiem nie
uwzględniają
całokształtu
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego.
obrońca
bezpodstawnie
odrzuca z podstawy
ustalania faktów
wyjaśnienia
współoskarżonego
D. S. (1), który
składając
wyjaśnienia (w
śledztwie i na

rozprawie) w sposób
konsekwentny i
spójny ujawnił
przestępczy
proceder kradzieży
ciągników
siodłowych
dokonywany
wspólnie i w
porozumieniu z
oskarżonym T. B. w
ramach
zorganizowanej
grupy przestępczej,
o czym świadczą
jego szczegółowe
wyjaśnienia.
Skarżący zupełnie
bezpodstawnie
dyskredytuje
wyjaśnienia złożone
przez
współoskarżonego
D. S. (1)
koncentrując się na
jego wypowiedzi,
że wszystkie te
kradzieże
przypomniął sobie,
natomiast "daty
zobaczyłem -
dostałem od
prokuratury".
Przed wszystkim
skarżący nie wykazał
w żaden sposób,
aby D. S. (1) miał
fałszywie pomówić
o dokonanie tych
przestępstw właśnie
T. B. (1), wszak nie
byli skonfliktowani.
Nie ulega
najmniejszej
wątpliwości, że
wszystkie te
kradzieże miały
miejsce w
rzeczywistości, i
organy ścigania

zgromadziły odpowiednią dokumentację procesową związaną z kradzieżami tych aut. Nie są to zatem wymyślone zdarzenia, nieistniejące w rzeczywistości. Pamiętać należy, że ustalenia faktyczne sąd czyni zgodnie z art. 410 k.p.k. na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a więc również na podstawie dowodów nieosobowych – dokumentów, które to dowody w oparciu o zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), domniemania niewinności (art. 5 k.p.k.), swobodnej oceny (art. 7 k.p.k.) ocenia, jednym dowodom dając wiarę, a innym tej wiary odmawiając. Nie istnieje przepis procesowy, który zabraniałby oparcia ustaleń faktycznych także wyłącznie na jednym dowodzie – w tym i na dowodzie z pomówienia oskarżonego. To prawda, że taki dowód wymaga szczególnej staranności w jego

ocenie i weryfikacji
możliwymi innymi
dowodami
pośrednimi
wskazującymi na
prawdziwość
wypowiedzi. W
przedmiotowej
sprawie sąd I
instancji
prawidłowo dał
wiarę wyjaśnieniom
D. S. (1) w zakresie
współdziałania w
dokonaniu
wszystkich
zarzuconych im
kradzieży z
włamaniami, a także
udziału w
zorganizowanej
grupie przestępczej,
gdyż wyjaśnienia D.
S. (1) należy ocenić
jako wyjaśnienia w
pełni wiarygodne.
Jego wypowiedzi w
części, w której
do zarzucanych
przestępstw
przyznał się także
oskarżony T. B. (1)
są ze sobą zbieżne,
precyzyjnie opisują
rolę poszczególnych
oskarżonych, z
których to wyjaśnień
wynika, że to właśnie
oskarżony T. B. (1)
był organizatorem
przestępczego
procederu, załatwiał
dokumenty,
wskazywał miejsca
kradzieży, otwierał
zamki samochodów
i zmieniał tablice
rejestracyjne. Nie
budziły wątpliwości
również te

wyjaśnienia, w
których D. S.
(1) wskazywał, iż
oskarżony T. B.
(1) pokrywał koszty
i wypłacał 1000
euro wynagrodzenia
za skradziony i
przewieziony
pojazd. Warto
wskazać, że
ustalenia Sądu I
instancji o
współdziale T. B.
(1) w dokonanych
kradzieżach mają
wsparcie w innych
obiektywnych
dowodach – z
dokumentów.
Przytoczyć tu można
ogłędziny
monitoringu ze
stacji paliw z
31 sierpnia 2019
r. na których
zarejestrowano
jadący kradziony
zestaw pojazdów,
o którym wyjaśniał
współoskarżony D.
S. (1) (karta 912
– 913). Dalej z
analizy monitoringu
na stacji paliw BP
w S. z 31 sierpnia
2019 r. około 21.30
-22.00, wynika że
wjeżdża czarne B.
(...), które następnie
jest widziane jak
pilotuje skradziony
zestaw ciężarowy,
który odjeżdża w
kierunku autostrady
(...) (karta 715). Z
kolei 27
października 2019
r. na monitoringu
stacji (...) został

zarejestrowany D. S. (2), który to posługiwał się wówczas sfalszowanym dokumentem o wyróżniku (...) 603 (k.721). Również 27 października 2019 r. około godziny 2.03 na autostradzie (...) zarejestrowano samochód S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – o którym wyjaśniał współoskarżony, a o godz. 2.13 samochód V. (...), a o godz. 2:27 drugie V. (...) - skradzione samochody. Jeśli powiąże się te ustalenia wynikające z obiektywnych dowodów z wyjaśnieniami złożonymi przez współoskarżonego D. S. (1) to nie ulega wątpliwości, że jego wypowiedzi należało uznać za w pełni wiarygodne, rzeczywiście oddające prawdziwy przebieg zdarzeń. Warto wspomnieć, że współoskarżony w sposób szczerzy wyjaśnił (karta 767), że w przestępczym procederze prócz T. B. (1) występowały także 3 inne osoby i wskazał L. K., kolejnego L., którego nazwiska nie znał, R. D., który przywiózł go

ciągnikiem
siodłowym na
rosyjskich numerach
z Litwy do RFN - u
i co istotne również
sam oskarżony T. B.
(1) wyjaśniał o R.
imieniem D., przy
czym wskazywał
inny zakres zadań.
Współoskarżony D.
S. (1) na okazanym
monitoringu
potwierdził, iż
występuje i on i T.
B. (1), a wreszcie
istotną okolicznością
jest stwierdzenie, że
oskarżony T. B.
mówił że od 2
lat "miał dobry
interes związany z
kradzieżą aut". Ta
ostatnia okoliczność
jest istotna także
dla prawidłowych
ustaleń dotyczących
przestępstwa
udziału w
zorganizowanej
grupie przestępczej i
pochodzącego z tego
procederu stałego
źródła dochodu.
Argumenty
podniesione w
apelacji jakoby brak
było dowodów
wskazujących na
udział oskarżonego
T. B. w grupie
przestępczej nie
są przekonujące.
Sąd I instancji
prawidłowo ustalił,
iż oskarżony brał
udział w grupie
przestępczej, w
której prócz obu
oskarżonych

występowały inne nieustalone osoby. Dobitnie to wynika z wiarygodnych w tym względzie wyjaśnień D. S. (2), który m.in. na karcie 98 wskazał, że na kradzież 30 listopada jechał z R. D. i był to człowiek T., "oni obaj odjeżdżali z miejsca kradzieży". To oskarżony „załatwił D. S. (2) litewski dokument tożsamości na który ten ostatni kupował w Polsce Via-toll , za wszystko płacił T.. To oskarżony telefonicznie kontaktował się z mężczyzną i wykonywał jego polecenia. Na karcie 439 D. S. (1) wskazał, że gdy zawiózł dwa skradzione w okolicach W. tiry do Czech, w pobliżu P. to przyjechał po niego kolega T. samochodem marki B. (...) na berlińskich rejestracjach. Już choćby z tych wypowiedzi wynika, że w proceder kradzieży aut była zaangażowana większa nieustalona liczba osób, które miały określone zadania, sposób kontaktowania się. Jeśli uwzględni się łatwość popełnionych

przestępstw,
szybkość
przemieszczania się
oraz ukrycia
skradzionych
pojazdów to nie
ulega wątpliwości, że
były to działania
zorganizowane nie
tylko przez obu
oskarżonych, ale
także przy
współdziale innych
ściśle powiązanych
ze sobą osób.
Dość przytoczyć
wyjaśnienia
współoskarżonego,
który wskazywał że
na kradzież aut
jechali z gotowymi
dokumentami
pojazdu i tablicami
rejestracyjnymi.
Okoliczności te w
sposób
jednoznaczny
dowodzą istnienia
zorganizowanej
grupy przestępczej
nakierowanej na
kradzież
samochołów
ciężarowych.
Okoliczność, iż
współoskarżony nie
znał wszystkich
członków grupy
świadczy tylko o jej
dobrym
zorganizowaniu i
dużym stopniu
kspiracji
działania. Jest to
charakterystyczna
cecha
współczesnych grup
przestępczych, które
działają (w
odróżnieniu od

dawnych)
najczęściej bez
użycia siły i
przemocy, za to
w sposób bardzo
wyspecjalizowany
do określonych
czynności
wykonywanych
przez
poszczególnych
członków grupy.
Np. w orzeczeniu
Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z
2021-01-25 II AKa
282/19 czytamy
„ Zorganizowany
charakter grupy
przestępczej nie
sprowadza się
wyłącznie, a nie jest
to też immamentna
cecha tej organizacji,
do hierarchicznej jej
struktury.
Zorganizowana
grupa przestępcza
nie musi opierać
się na relacjach
pionowych między
jej członkami i
podporządkowaniu
jednych członków
drugim.
Zorganizowany
charakter grupy
przestępczej polega
bowiem przede
wszystkim na
powtarzalnych
schematach
zachowań
opracowanych w
ramach takiej grupy,
które
wykorzystywane są
przy popełnianiu
przestępstw. W
ramach takich

schematów
poszczególnym
członkom grupy
przydzielane są
określone zadania,
które wykonywane
są samodzielnie
albo pod kontrolą
innych jej członków.
Istnienie takich
szablonów
organizacyjnych
ułatwia popełnianie
przestępstw,
ponieważ za każdym
razem odtwarzany
zostaje uprzednio
już zaplanowany,
wyuczony i
utrwalony
mechanizm
działania”. Sąd
Odwoławczy
podzielając to
stanowisko uznał, iż
działania T. B. (1) i
D. S. (1) świadczą o
wypełnieniu
znamion tego typu
czynu zabronionego.

Ad. 2.

Nie stwierdza Sąd
Odwoławczy
naruszenia
przepisów
procesowych to jest
art. 4 k.p.k., a także
art. 7 k.p.k. Wbrew
twierdzeniom
obrońcy w tym
układzie
procesowym, w
którym występował
oskarżony T. B. (1)
i D. S. (1) wiodącą
rolę pełnił oskarżony
T. B.. Sąd wszak
nie przypisał mu,

iż to on kierował zorganizowaną grupą przestępczą a jedynie był członkiem takiej grupy, przy czym niewątpliwie w układzie ze współoskarżonym pełnił rolę wiodącą. Aby nie powtarzać, wskazać należy, że to ten oskarżony decydował o miejscu kradzieży, dysponował dokumentami pojazdów które mają być skradzione, wreszcie ponosił koszty związane z przestępczym procederem płacąc za dokument tożsamości współoskarżonego, za możliwość przejazdu autostradą systemie Via-toll, wreszcie wypłacał współoskarżonemu wynagrodzenie w kwocie 1000 EUR za skradziony i przewieziony pojazd. Skarżący nie przedstawił także żadnych przekonywujących argumentów (poza przywołaniem obszernego orzecznictwa sądowego) jakoby sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów i naruszył art. 7 k.p.k. Zatem za zupełnie

nietrafny należało uznać zarzut obrazy przepisów postępowania, a w szczególności art. 7 k.p.k. polegający (zdaniem skarżącego) na błędnym uznaniu współsprawstwa oskarżonego. Apelujący jakkolwiek zarzucił obrazę art. 7 k.p.k. dotyczącego swobodnej oceny dowodów to nie wskazał jakich to zasad oceny dowodów wynikających z tego przepisu dopuścił się sąd I instancji. Nie sposób tego doczytać także z uzasadnienia apelacji. By skutecznie podważyć prawidłowość poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych skarżący winien w pierwszej kolejności (jeżeli zarzuca naruszenie zasad oceny dowodów) wykazać w sposób przekonujący, wsparty określonym dowodem lub okolicznością niekwestionowaną w sprawie - a nie orzecznictwem sądowym czy poglądami nauki, iż sąd oceniając określone źródło dowodowe dopuścił

się błędu w zakresie odczytania relewantnej treści dowodowej, dokonania nieuprawnionej nadinterpretacji treści dowodu, bądź też wyprowadzenia wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania czy też wskazaniami wiedzy naukowej. Takich okoliczności w sformułowanym zarzucie i w uzasadnieniu apelacji brak.

Ad.3.

Podniesiony zarzut orzeczenia kar jednostkowych jako rażąco surowych jest nietrafny. Orzeczona kara za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. na poziomie 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za karę rażąco niewspółmiernie surową. Jest to kara orzeczona raczej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia (do 10 lat). Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku – uzasadnieniu

wskazał na istnienie okoliczności obciążających, które były powodem i miały wpływ na wymiar tak orzeczonej kary. Chodzi tu o znaczną społeczną szkodliwość czynu, wysoką wartość skradzionego mienia, dużą ilość skradzionych pojazdów, fakt działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz znacząca rola oskarżonego w popełnionych przestępstwach. Wobec oskarżonego okolicznością wysoce obciążającą było uczynienie z popełnianych przestępstw stałego źródła dochodu. Sąd I instancji brał pod uwagę także okoliczności łagodzące jaką w przypadku oskarżonego była dotychczasowa niekaralność sądowa. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wskazuje, że sąd prawidłowo ocenił okoliczności pozytywne, które stwierdził po stronie oskarżonego przy czym przewaga okoliczności obciążających powodowała, że

orzeczonej wymiar kary był trafny i adekwatny do wagi popełnionego czynu.

Niezasadny jest również zarzut, iż orzeczono rażąco surową karę za przestępstwo udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Orzeczona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności w żaden sposób nie nosi cech kary rażąco surowej. Za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. wymierzono karę w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, która jawi się jako kara sprawiedliwa.

Co do kary łącznej 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności to zarzut rażącej surowości wymierzonej kary również jest nietrafny. Kara łączna może być wymierzona od najsurowszej kary jednostkowej do sumy kar jednostkowych. W przedmiotowej sprawie kara łączna oscylowała zatem w granicach od 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy

pozbawienia wolności. Już z samego tego faktu wymierzona kara łączna w granicach połowy sądowego wymiaru kary nie może być uznana za karę rażąco surową. Pamiętać należy, że w toku postępowania odwoławczego Sąd Odwoławczy nie może zmienić kary czy jej wymiaru tylko dlatego, że ma inne przekonanie, że mogłaby być wymierzona kara łagodniejsza, lub surowsza albo innego rodzaju, a orzeczenia reformatoryjnego w tym zakresie może dokonać wyłącznie wtedy, kiedy kara wymierzona za poszczególne przestępstwa czy też kara łączna razi swą niesprawiedliwością (tak m. in.: wyrok SN z dnia 16 lutego 2009r., II K 132/05, LEX nr 725034). W niniejszej sprawie sytuacja taka nie zachodzi. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że tylko wtedy możliwa jest korekta wyroku sądu I instancji w zakresie wymiaru kary, kiedy zaakceptowanie kary orzeczonej przez sąd

I instancji czyniłoby to orzeczenie niesprawiedliwym.

W przedmiotowej sprawie tak oczywiście nie jest, oskarżony dopuścił się szeregu czynów przestępczych, na szkodę różnych osób, naruszając w ten sposób szereg dóbr prawnie chronionych.

Twierdzenie zatem, że wymierzona kara łączna 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności przy wskazanych wyżej okolicznościach negatywnych dla tego oskarżonego jest oczywiście nietrafne. Również nietrafny jest argument, że sąd zróżnicował w sposób niesprawiedliwy wymiar kary orzeczonej wobec obu

współoskarżonych skoro działali i popełniali przestępstwa wspólnie i w porozumieniu.

Przede wszystkim pamiętać należy, że karę należy indywidualizować wobec każdego sprawcy. I nie jest tak jak sugeruje obrońca, że udział każdego skazanego w tym postępowaniu

<p>sprawcy jest jednakowy.</p> <p>Przeciwnie sąd, co wyżej podniesiono prawidłowo ustalił, iż rola T. B. (1) była wiodąca w stosunku do D. S. (1), ponadto tylko ten drugi przyznał się do zarzucanych mu czynów podczas początkowych czynności śledczych, czym niewątpliwie przyczynił się do wykrycia przestępstw. Takich okoliczności nie stwierdza się u oskarżonego T. B., stąd konieczne było zróżnicowanie wymiaru orzeczonych kar jednostkowych i kar łącznych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, wyeliminowanie z opisu czynu z pkt. I kradzieży dokonanych w dniach 14 kwietnia 2019 r., w dniu 7 lipca 2019 r., w dniu 10 sierpnia 2019 r., w dniu 31 sierpnia 2019 r., w dniach pomiędzy 25 a 27 października 2019 r. i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>ustawowego zagrożenia, uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu w punkcie III wyroku czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na okoliczność, iż sąd I instancji prawidłowo ustalił udział oskarżonego T. B. (1) we wszystkich przypisanych mu kradzieżach z włamaniem do aut ciężarowych, które to ustalenia w całości aprobuje Sąd Odwoławczy wniosek oskarżonego o wyeliminowanie części dokonanych kradzieży z przypisanego przestępstwa jest oczywiście bezzasadny i nie znajduje żadnego umocowania faktycznego jak i prawnego. Stąd też całkowicie</p>			

niezasadny byłby wniosek o obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary i orzeczenie jej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, albowiem brak ku temu jakichkolwiek podstaw. Wniosek alternatywny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania jest również oczywiście bezzasadny, a wskazać przy tym należy że skarżący składając taki wniosek nie podał żadnych argumentów, które wniosek przynajmniej formalnie by uzasadniały. W świetle obecnych przepisów jedyną podstawą mogą być okoliczności wynikające z art. 437 § 2 k.p.k., a sprowadzające się do 3 wskazanych w tym przepisie okoliczności: wystąpienie przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., zaistnienie sytuacji określonej w art. 454 k.p.k. lub też konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Żadna z tych okoliczności w przedmiotowej

<p>sprawie nie zachodzi, a zatem niemożliwe było uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd Odwoławczy w badanej sprawie nie stwierdził występowania okoliczności wynikających z art. 439 k.p.k. 440 k.p.k. i 455 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Odwoławczy w całości utrzymał wyrok Sądu I instancji zarówno w zakresie sprawstwa</p>		

czynów
przypisanych
oskarżonemu w
pkt. I części
rozstrzygającej co do
przestępstwa z art.
279 § 1 k.k. w
zw. z art. 12 §
1 k.k. i związku z
art. 65 § 1 k.k.
i wymierzonej kary
3 lat i 8 miesięcy
pozbawienia
wolności, w zakresie
przestępstwa
przypisanego w
pkt. II części
rozstrzygającej za
przestępstwo z art.
258 § 1 k.k. i
wymierzenie kary 10
miesięcy
pozbawienia
wolności, a także
w zakresie kary
łącznej orzeczonej
w pkt. III części
rozstrzygającej
wyroku wymiarze 4
lat i 2 miesięcy
pozbawienia
wolności.
Orzeczenie Sądu
Odwoławczego
pozostawiło w mocy
rozstrzygnięcie sądu
I instancji wydane
na podstawie art. 46
§ 1 k.k. dotyczące
obowiązku
naprawienia szkody,
zaliczenia na poczet
kary okresu
tymczasowego
aresztowania (pkt.
VIII) oraz
rozstrzygnięcia co do
kosztów procesu.

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w zakresie podniesionych zarzutów i wniosków zawartych w apelacji doprowadziła do stwierdzenia, iż sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób bardzo rzetelny, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zarzuconych oskarżonemu przestępstw, przy czym ustalenia te wynikają z prawidłowo dokonanej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych i dowodów z dokumentów. Ocena ta uwzględnia zasady wynikające z art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., których to przepisów jak wynika z wcześniejszej części uzasadnienia (sekcja 3) sąd I instancji nie naruszył. Skoro argumenty podniesione w apelacji nie mogły być uwzględnione to</p>	

należało utrzymać w
mocy
rozstrzygnięcie
dotyczące
przesądzenia o
sprawstwie winie
oskarżonego T. B.
(1). Wymierzone
kary jednostkowe, w
tym w szczególności
kara za czyn
związany z
kradzieżami
samochodów
orzeczona w
wysokości 3 lat
i 8 miesięcy
jest karą która
właściwie odnosi
się do wysokiego
stopnia szkodliwości
społecznej
popelnionego czynu
oraz dużego stopnia
zawinienia tego
oskarżonego. Nie
budzi zastrzeżeń
również kara
wymierzona za
przestępstwo
udziału w
zorganizowanej
grupie przestępczej
- 10 miesięcy
pozbawienia
wolności - bliżej
dolnego niż
maksymalnego
ustawowego
zagrożenia. W tej
sytuacji orzeczenie
kary łącznej na
poziomie 4 lat
i 2 miesięcy nie
tylko, że mieści
się w granicach
określonych w
przepisach art. 85
§ 1 k.k. art. 86
§ 1 k.k. ,ale

również uwzględnia zasady wymiaru kary łącznej określone w art. 85 a k.k., który to przepis przecież stanowi, że orzekając karę łączną sąd bierze przede wszystkim pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć stosunku do skazanego, ale także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W przedmiotowej sprawie w zakresie oskarżonego T. B. (1) istotny jest zwłaszcza ten drugi element kary, albowiem ilość dokonanych kradzieży oraz wartość skradzionego mienia jest na tyle duża, że kara musi być odpowiednio surowa, adekwatna do wagi popełnionego czynu. Wymierzona przez sąd I instancji kara łączna spełnia te cele i czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

1.8. **Zmiana wyroku sądu**

pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
II	Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego T. B. (1) z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa głównie z		

	uwagi na fakt orzeczonej kary izolacyjnej i brak majątku.			
7. PODPIS				
<table border="1"> <tr> <td>Artur Jerzy Jarosław</td> <td>Tomasz Mazurek</td> </tr> </table>			Artur Jerzy Jarosław	Tomasz Mazurek
Artur Jerzy Jarosław	Tomasz Mazurek			

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. B. (1) adv. K. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie dotyczące kradzieży samochodów dokonanych w dniach 14 kwietnia 2019 r. ,7 lipca 2019 r., 10 sierpnia 2019 r., 31 sierpnia 2019 r., w dniach pomiędzy 25 a 27 października 2019 r. ,rozstrzygnięcie co do wymiaru orzeczonej kary łącznej.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana